

למרות שהמישטרה עצרה את התנועה, עדיין היו השאון וההמולה כמעט בלתי נסבלים. אוטובוסים, שנהגים כעסו על העיכוב הבלתי-צפוי, צפרו בחימה והקהל הרב שהתאסף צעק, שרק וחייך לעבר בית-המישפט.

אחרי שהשופטים ראו בדיוק את המקום, שבו עמדה בזמן הרצח תיבת-דואר אדום, מה ועגולה, שנעקרה בינתיים מהמקום, החלו הולכים במהירות לעבר בר אדריה, שממנו יצא באותו לילה סלומון אבו.

נערות שעבדו אז כבר העידו כי הוא התנהג בצורה מוזרה ועצבנית, ולכן שמו את ליבן אליו. הן גם העידו, כי מייד אחרי שעזב את הבר בפעם האחרונה באותו ערב, נשמעו היריות הקטלניות.

השופטים

עייפים

השופטים יגעו רבות כדי לצנן את התלהבותן של נערות הבארים, שיצאו בעיקבות השופטים. מפעם לפעם עברה שיירת המישפטים ליד דלתו של בר פתוח, ועורכי-דין, בחליפות שחורות ור עניבות, כיאה למיקצועם, כמעט שהתייחסו בחיבה לנערות בר הלבשות גם הן לפי המקובל במיקצוען.

המקום שבו שכן בר אדריה, ששוב אינו קיים, הלכו השופטים לראות את מר עוזן-הקלפים ברחוב אלנבי מס' 13, שבו שהה בזמן הרצח ישראל דנוך, שהצטרף למירדף ושהביא, ביחד עם החיילים, את סלומון אבו למישטרה בלילה הרצח.

מסלול השיחזור נמשך בתחנת-המוניות אילת, שם ישב בלילה הרצח. נהג מונית

שלושת השופטים

והמועדונים. מימין, בחליפה כהה, נשיא הרכב, השופט אליהו

וינגרד. לידו השופט אברהם מישר, במיקטורו לבן ועונב עניבה ססגונית, ולידו השופטת עדנה שצקי, גם היא בדיקט לבן ובצעניף. שוטרים ואנשי מישר-הגבול פינו את הכבישים לפני השופטים.

שוטרים. היא נותרה לעמוד על מקומה וצפתה בשופטים ועורכי-הדין בשיווי-נפש — היא הרי מכירה בתי-מישפט.

בקרב העיתונאים, שהתלוו לשופטים, היה גם זקן עיתונאי בית-המישפט, יהוקאל אדירם, שזכר את הביקור במקום שערכו השופטים בעת המישפט המקורי ב-1970. גם הם באו למקום כדי לראות כמו עיניהם את המקומות שעליהם סיפרו העדים. אולם הם ערכו את הביקור בשעות-לילה מאוחרות, כדי שהתנאים יהיו דומים ככל-האפשר לאלה ששררו בעת הרצח, שאירע בלילה. גם אז עוררה הופעתו של הרשיא, זאב צלטנר ז"ל וחבריו, התרגשות גדולה בקרב נערות-הבארים ושוכני הרחוב האחרים.

סלומון אבו עצמו בילה את שני הברי קורים בתוך המכונית הסגורה. אחרי ש הוצא ממנה לרגעים אחדים, ביקשו הר שוטרים רשות להחזירו לתוכה, כדי לשר מור עליו מחשש בריחה או הברחה אפשרית, והסניגורים נעתרו לבקשה. גם בבית קיר הראשון בשנת 1970, ירד אבו רק לדקות מעטות מהמכונית, ככול באזיקים ומלווה מישר כבד, והוחזר מייד למכונית. הביקור דמה לפסטיבל עממי רב-משותפים, ורחוב הירקון לא ישכח את הר מאורע הזה במהרה. **אילנה ארון**

שופטים ומארחות

התחככו כמעט אלה ב' אלה בעת השיחזור.

נערות הבארים היו מלאות סקרנות והביעו בקול רם את אהדתן

לאבו. השוטרים ניסו להרחיקו בצעקות ולפעמים גם בדחיפות. שתי הנערות מימין עמדו בפתח הבר שבו הן עובדות, וצפו בשופט ווינגרד (מימין, במשקפיים) ובסניגור זלמן סגל (משמאל).

אשר למיקומו של מועדון מיני-מונדים, שלדברי החיילים הרודפים, הם עברו לידו בלילה-הרצח. מועדון זה שוב אינו קיים, ואיש מהנוכחים לא ידע את מיקומו ה' מדויק.

נערות-בארים

נרגשות

הכל חזרו לעבר זירת העבירה כדי לשוב ולעבור במסלול שאותו הציע אבו, שטען כי כאשר נתקל במירדף אחרי הרצח, חשש מהמישטרה משום שהיה מבוקש, ונמלט. הוא רץ, לדבריו, דרך רחוב הירדן, ולא עבר כלל במקום שבו נמצא למחרת האקדה.

רחוב הירקון היה גם הוא מלא סקרנים, שהורחקו על ידי השוטרים. רק הקוקסינל המפורסמת, שושייזלמן לא נרתעה מהי

נת נס-ציונה-אידלסון, ולכן אפשרית גם גירסתו של אבו, כי הוא כרה מהמקום דרך רחובות הירדן ואידלסון.

כאשר חצו השופטים, מלווים בתובע סברין ("עוזי") שטר, המתמחה שלו שלי ולך, והסניגורים, זלמן ונחמה סגל, את רחוב בריהודה, ניכר היה בהם כי המירוץ המהיר בשמש הלוחטת התיש אותם. כמה מלווים התעייפו והחליטו לסיים את הטויל ליד הבית ברחוב הברון מס' 5, במקום שבו נתפס סלומון אבו, תשוב מריצה, על-ידי חבורת חיילים.

אבל הדרך עוד לא תמה. על השופי טים היה להמשיך ולחזור לרחוב הירקון כדי לבקר במקום שבו עמד בליל הרצח מלון בשם גת-ריחון, ושבו אמור היה אבו לפגוש את אשתו. המלון נהרס בינתיים, ואבו לא פגש את אשתו באותו לילה גורלי.

ויכוח התנהל בין הצדדים למישפט ב'

שמע את היריות, ראה את הרצח בורח צפונה, ויורה בקורבנו השני — אהרון מליח. לדבריו, היו היריות הללו בכניסה למיספרה פינגר, שמול תחנת המוניות. הפלמיה הנכבדת פנתה גם למירדף, שעליה עמד הרצח כאשר ראה אותו עד אחר, שעמד במירפסת מועדון-השחמט ש' בפנינת רחוב הירדן. התחנה הבאה היתה הבית בפנינת הרחובות נס-ציונה-הירקון, שבין השיחים שבתצרו נמצא אקדה-הרצח. מיספרו של הבית היה שנוי במחלוקת, משום שאנשי המישטרה, שמצאו את ה' אקדה, כתבו בדו"ח שמסרו, מיספר אחר מזה הנמצא על קיר-הבית.

לדברי התביעה ברה אבו דרך רחוב הירקון ומשם לנס-ציונה. השופטים המשיכו את הצעדה לאורך רחוב זה. שם, ב' מלון נס-ציונה, היה בליל המיקרה עד שאמר כי פגש בבורח כאשר יצא מהמלון. השופטים ראו כי המלון ניצב ממש בפני

ויכוח התעורר מדי פעם בין ה' תובע סברין ("עוזי") שר-טר (מצביע) ובין הסניגור זלמן סגל (מא' חוריו, חבוש כיפה) כאשר לדיוק השיחזור.